

TESTIMONY ID: 1376

AGE: 18

AGE RANGE: 18-20

GENDER: m

MARITAL STATUS: single

REGION: Mykolaiv region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-29

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

When the war started, I was at home; there was distance learning. In the morning, my mother woke me up and informed me about the start of hostilities. I slept soundly that night, so I did not take the news seriously. Mom and Dad ran, took things, called relatives, and stocked up on medicine. I started my first couple [classes] online. The second was gone. In the afternoon, I heard the first explosions. I helped my dad arrange the basement and brought water and some food. I gave my bag to collect documents and medicine. The night was loud; we slept dressed, and after each explosion, they ran to the basement. All nights were like that. Since then, I walked and slept only dressed. I worried more about my mother; she lost weight, constantly followed her worries, listened, and cried. I tried to help, to calm down, but it honestly didn't work out. As time passed, it became louder and closer. My parents began to think about what to do. They decided to leave home and go to a safer place. That's how I ended up in Western Ukraine. Maybe in peacetime, I would be happy about it. It is beautiful here, with mountains, streams, friendly people, and nature. The study began, to which I devoted all my time—day after day followed. Since then, I have never been home. I began to forget my house, my room. I only have my clothes, and that's it. My dad sometimes visits the house. Fighting continues there; it's scary. He brings photos and videos of the house; everything seems to be not yours, someone else's, destroyed. It's tough on my soul; I keep in touch only with some friends. My life was destroyed. Hope for a quick victory is fading. We change houses, apartments, and different places in Ukraine, but I do not enjoy it. I want to go home all the time; I don't understand why we deserve it. Now I live in a safer place, but my thoughts are at home. I am perturbed about my grandparents; they have returned to [CITY]. They want to stay there; they are tired of living in a foreign land. I call them every day, and as soon as I feel anxious, I

read the news, so and so. It's challenging mentally, but I'm trying to hold on. The main thing is that my mother does not see my anxiety and does not worry even more. For now, we will be here, and then, as our parents decide, we may move again, but not home. I believe that soon the Mykolayiv region will be completely liberated, and we will return home as a family. There is still a lot of work to be done in the village; I think that my friends and I will help in reconstruction, carry something, and disassemble it. I believe in it.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1376

ВІК: 18

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: неодружений/а

ОБЛАСТЬ: Миколаївська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: середня

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-29

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Коли почалася війна, я був вдома, було дистанційне навчання. Вранці мене розбудила мама і повідомила про початок бойових дій. Вночі я міцно спав, тому новину серйозно не сприйняв. Мама з татом бігали, забирали речі, телефонували рідним, запасались ліками. У мене почалася перша пара онлайн. Другої вже не було. Вдень почув перші вибухи. Допомігав тату облаштувати підвал, заносив воду, якусь їжу. Віддав свою сумку, щоб зібрати документи, ліки. Ніч була голосною, спали одягнені, після кожного вибуху бігли в підвал. Такими були всі ночі. З тих пір ходив, спав лише одягнутим. Більше переживав за маму, вона схудла, постійно слідувала за тривогами, прислухалася, плакала. Намагався допомогти, заспокоїти, але чесно не виходило. Час ішов, ставало все голосніше і ближче. Батьки почали думати, що робити. Вирішили покидати дім і їхати в безпечніше місце. Так я опинився в Західній Україні. Можливо за мирних часів, радів би цьому. Тут гарно, гори, струмки, привітні люди, природа. Розпочалося навчання, якому приділяв весь час. День ішов за днем. З того часу жодного разу не був вдома. Став забувати будинок, свою кімнату. Маю тільки свій одяг і все. Тато інколи провідує будинок. Там продовжуються бойові дії, страшно. Привозить фото і відео будинку, все ніби не твоє, чуже,

зруйноване. Дуже важко на душі, зв'язок тримаю лише з деякими друзями. Твоє життя просто зруйнували повністю. Надія на швидку перемогу згасає. Змінюємо будинки, квартири, різні місця України, але радості від того не отримую. Постійно хочу додому, не розумію за що ми це заслужили. Зараз проживаю в більш безпечному місці, але думками вдома. Дуже переживаю за бабусю і дідуся, вони повернулися в [МІСТО]. Хочуть там залишитися, просто втомилися жити на чужині. Щодня їм телефоную, як тільки тривога читаю новини, що так і як. Це важко морально, але намагаюся триматися. Головне, щоб мама не бачила моєї тривоги і не хвилювалася ще більше. Поки будемо тут, а далі, як батьки вирішать, можливо знову переїдемо, але не додому. Вірю, що вже скоро Миколаївська область буде звільнена повністю і ми родиню повернемося додому. Ще дуже багато треба працювати в селі, думаю, що з друзями будемо допомагати у відбудові, щось носити, розбирати. Вірю в це

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.